

По едно време зайко-самохвалко се качилъ на единъ високъ пънь, изправилъ се на заднитъ си крака и викналъ:

— Слушайте, ей, страхливци! Слушайте и ме гледайте! Азъ ще ви покажа една дяволия, каквато не сте сънували... Едно, двѣ...

Тукъ езикътъ на самохвалко замръзналъ. Той съзрѣлъ вълка, който билъ втренчилъ очи въ него. Другитъ зайци не виждали вълка, но нашиятъ зайко го видѣлъ и изгубилъ и ума и дума.

Изведнажъ зайко-самохвалко подскочилъ нагорѣ като топка, ужъ да бѣга, и отъ уплаха се тупналъ право върху главата на вълка. Потърколилъ се по гърба му, прѣвъртѣлъ се прѣзглава въ въздуха още веднажъ, и търтилъ да бѣга колкото сила има...

Той бѣгалъ тѣй силно, като че искалъ да изхвъркне отъ кожата си навънъ. Все му се струвало, че вълкътъ е въ петитъ му и насмалко ще го захапе съ остритъ си жби. Най-сетнѣ, горкиятъ зайко-самохвалко се уморилъ много, замижалъ и се тръшналъ въ единъ трънакъ като мъртъвъ.

А въ туй време вълкътъ бѣгалъ на друга страна. Когато заякътъ падналъ на главата му, вълкътъ помислилъ, че нѣкой стрѣля върху него, и търтилъ да бѣга.

Другитъ зайци се изпокрили кой дѣто намѣрилъ. Дълго време тѣ не могли да дойдатъ на себе си.

— Ей че е юнакъ нашиятъ зайко! Подплаши и прогони вълка, и туй то! — говорѣли си тѣ.

— Ако не бѣше той, нѣмаше да останемъ живи. Но дѣ е нашиятъ юначенъ зайко, та не се вижда!

Почнали да го търсятъ. Търсили, търсили — нѣма го никждѣ. Да не го е излялъ пъкъ нѣкой другъ вълкъ? Най-сетнѣ го намѣрили. Свитъ въ едно трапче въ трънака, той билъ ни живъ ни мъртъвъ отъ страхъ.

— Ей, Кривогледко! Ти си славенъ юнакъ! — почнали да викатъ зайцитѣ. — Да живѣешъ! Майсторски подплаши стария вълкъ. Благодаримъ ти, братко! А ние мислѣхме по-рано, че само се хвалишъ.

Юначиятъ зайко, като видѣлъ другаритъ си, се посвѣстилъ и дошелъ на себе си. Излѣзълъ отъ трънака, отърсилъ се, опулилъ очи къмъ дружината и извикалъ:

— Е, не казахъ ли ви азъ! Ще го оставя азъ него така! Че какъ ме мислите вие мене? Ехъ, страхливци!

Отъ тоя день юначиятъ зайко самъ почналъ да вѣрва, че наистина не го е страхъ отъ нищо.

Прѣв. Д. П.

